

FOLK OG LAND

Nr. 1. — 10. ÅRGANG

LØRDAG 7. JANUAR 1961

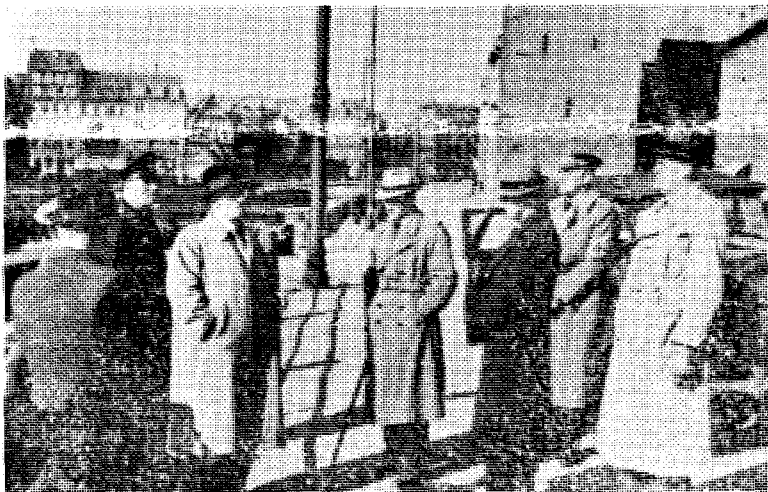
LØSSALG 75 ØRE

Historien bak kulissene:

Quislings hemmelige «utenriksdepartement»

Finn Støren forteller om kontaktbesøk i Tyskland med Gudbrand Lunde

Vi bringer her en beretning fra Finn Støren om oppbyggingen av det direktorat han ledet og som fra Quislings side var ment å skulle være hans «utenriksdepartement». De tyske okkupasjonsmyndigheter ville ikke akseptere en slik virksomhet, og direktoratet måtte derfor maskeres under navn av «Direktoratet for spesialorientering». Direktoratet var på en slags vis tilknyttet Gudbrand Lundes Kulturdepartement, og sammen med statsråd Lunde foretok Støren et slags statsbesøk i Tyskland tidlig på året 1941. Dette blads redaktør deltok også i den reise Støren her forteller om, og kan tilføye at det ble gjort stor stas av de norske besøkende. Under oppholdet i Berlin bodde således selskapet på diplomathotellet Kaiserhof, som for anledningen flagget med norsk flagg. Her kommer så Størens beretning, som han har sendt oss fra Argentina, hvor han nå er bosatt:

Fra minister Lundes Tysklandsbesøk i 1941. Lengst til høyre Finn Støren, så minister Lunde og bortenfor ham redaktør Melsom.

Da dr. Gudbrand Lunde skulde organisere Kultur- og Folkeopplysningsdepartementet sto han så å si på bar bakke. Bortsett fra en avdeling, som han hadde overtatt fra Kirkedepartementet, var alt nytt. Og lett var det ikke å få satt sammen en departementsadministrasjon, når det var umulig å få tak i folk med tidligere departemental trening. Dessuten vilde Gudbrand Lunde utelukkende ha folk som tilhørte Nasjonal Samling som sine medarbeidere. Da jeg hadde fått mine kontorer i hans departement, ansatte jeg to kontordamer. Ingen av dem tilhørte Nasjonal Samling og begge ble de hos meg til okkupasjonens slutt. Dr. Lunde bebreidet meg at jeg ansatte kontorhjelpe utenfor Nasjonal Samling. Og jeg var snart oppmerksom på, at de to damene ikke hadde noen større sympati for Nasjonal Samling og slett ikke for

tyskerne. Men så følte jeg meg så meget sikrere på, at ingen av dem vilde løpe til tyskerne for å fortelle hvilket arbeide det var som ble utført ved mitt kontor — det var en hovedsak for meg. At

de ga rapporter til Hjemmefronten om mitt arbeide, spilte mindre rolle, det var allikevel min hensikt, hvis utviklingen tok den veien, at arkivet skulde holdes intakt så fremtidige norske myndigheter kunde gjennomgå det.

Det forhold, at mine kontorer til å begynne med lå i dr. Lundes departement, betød ikke at jeg direkte hadde med hans administrasjon å gjøre, men der jeg satt var det ikke vanskelig å merke, at hans departement stadig led under mangel på kvalifisert arbeidskraft. Likevel varte det ikke lenge før det gjorde seg gjeldende. Riktignok er det kanskje å si: før Gudbrand Lunde gjorde seg gjeldende. Han var en ildsjel, en mann overbevist om å skulle fylle en stor oppgave, og en voldsom arbeidskraft. Hans tidlige død

Forts. side 6

I Wien: I midten minister Lunde og ved siden av ham i lys kappe Finn Støren. Derefter følger operasanger Graarud, som nettopp døde og fikk en meget hedrende omtale i Aftenposten. Han var bosatt i Wien og var meget glad over det norske besøket.

Vender Russland tilbake til Europa?

Presset fra det gule Kina kan bli det historiske vendepunkt

I et Reutertelegram før jul fant vi endel interessante uttalelser av den tsjekkiske president Novotny. Han var vendt tilbake til Tsjekoslovakia etter det kommunistiske toppmøte i Moskva og sa at Moskva og resten av verden har høyst ti år på seg til å sette de kinesiske ekstremister i karantene før de har skaffet seg nok kjernefysiske stridsmidler til å gå til angrep. Novotny uttalte seg også om de kinesiske representanters totale asiatiske likegyldighet overfor menneskeliv og materiell velferd.

Ifølge NEWSWEEK skal både det polske kommunistpartis førstesekretær Gomułka og president Novotny ha sagt at de ideologiske motsetninger mellom de sovjetiske og de kinesiske deltagerne ble forbitret av en ny faktor, rasemessige fordommer.

Naturligvis vet både de to kommunistledere, Newsweek og Reuter at erkjennelsen av den rasemessige forskjell i verden ikke er ny, men at den rimeligvis hører til de sterkeste drivkrefter i historien. Det er bare nydemokratiet som med selvmordersk lettsindighet forsøker å få den hvite rase til å glemme dette, og det i den skjebnestund da denne rase stilles ansikt til ansikt med en gang å måtte kjempe en kamp på liv og død for sitt livsrum og sin kultur.

Også det engelske blad «The Northlander» beskjeftiger seg med disse spørsmål og det kan ha sin interesse å gjengi hva dette blad skriver i en artikkel «Russia versus China»:

Skjønt Russland fortsetter å kritisere de vestlige makter som «kolonimakter» og «imperialister» og fremdeles forsøker å stimulere rasehatet som et middel til å ødelegge «tyranniske kapitalismakter», kan en vente en total endring i Kremles politikk i løpet av de aller nærmeste år. Russland vil eventuelt bli tvunget til å revidere sitt synspunkt etter hvert som den kinesiske makt ved dets grenser øker.

Skjønt Russland hensynsløst har brukt ikke-europeiske tropper ved undertrykkelsen av europeiske land og offisielt understøtter bastardiseringen som en hovedgrunnsetning i den kommunistiske ideologi, så er det mulig at dette hører til det økende antall kommunistidealer som styrerne av det moderne Russland har funnet det ønskelig å kassere. Kanskje det største problem som de vestlige nasjoner har i kampen for å overleve er det faktum

Forts. side 7

Mao ved en festlighet i Peking sammen med hedersgjesten Ho Chi Min fra Nord-Vietnam, hvor det nå brygger opp til alvorlige begivenheter igjen.

Det betyr krig - - -

Sa admiral Diesen om britenes minelegging på norsk område

Tyve år er forløpet siden Norge kom i krig med, eller for å si det riktigere, kom inn i en krigstilstand med Tyskland. Opptakten til dette og hva som senere skjedde er gjennom alle disse år blitt gransket såvel av vitenskapsmenn som av legmenn, og jo mere man fjerner seg fra selve krigen og dens nærmeste etterveer, jo klarere kommer de kjennsgjerninger i forgrunnen hvorpå historien kan bygges, og desto mere trer de argumenter i bakgrunnen som ikke var bygget på kjennsgjerninger, men på hat og ensidig propaganda. Eller for å bruke et annet bilde, utviklingen kan lignedes med et vanskelig, men interessant mosaikkspill, som særlig i begynnelsen volder besvær, men som etterhvert blir lettere fordi man aner hva billedet kommer til å fremstille. Vårt spill er ennå ikke til ende, det mangler noen brikker og disse må søkes. Vi vet at de finnes og kanskje også aner vi hvor de finnes. La oss iallfall håpe at det gamle ord holder stikk om at alt kommer for en dag.

For å vende tilbake til overskriften i denne artikkel, så vilde jeg gjerne denne gang minnes noen ord som falt den 8. april 1940. Jeg var den gang kommanderende admiral H. E. Diesens personlig adjutant. Som vanlig innfant jeg meg i adjutantstabens kontor kl. 9 om morgenen. Admiralen, som, såvidt jeg husker, hadde vært

i et møte på slottet, kom noe senere, jeg tror ved 9,30-tiden. Jeg gikk inn til ham med post og aviser, først og fremst da Aftenposten med den berømte forsides melding om og dertil kartskitser som viste at engelskmennene hadde lagt ut miner på 3 — tre steder innenfor den norske 3-milsgrense.

«Dette betyr krig, løytnant Helgesen», var admiralsens ord. Selv om jeg også hadde mine bange anelser, spurte jeg nærmest for ordens skyld: «Tror admiralen virkelig at det vil ha slike konsekvenser?»

Hvortil admiralen med all sin overbevisning svarte: «Ja, ganske sikkert».

Det ble en opprivende dag med besøk av marineattachéer osv., men jeg skal ikke komme nærmere inn på dette denne gang. Det som jeg ville betone er at 8. april, da norsk sjøterritorium med offensive midler (som mineutleggingen i denne forbindelse faktisk var) ble angrepet av en fremmed makt, må betraktes som den dag da krigen ble bragt inn på norsk område, ja som krigens første dag.

S. O. Helgesen.

Ung mann søker hybel i Oslo

edruelig, ordens mann. Bill. mrk. «Snarest» i eksp.

Daglig friske blomster

SYNNØVELIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser

Fregnerveien 30, Oslo

TF. 44 23 30

De har vel ikke glemt

bladpengene?

De beste ønsker for det nye år

til FOLK OG LAND og alle trofaste venner fra

Kai og Kathrine Normann.

Jeg ønsker

alle FOLK OG LANDS lesere et godt nytt år. Men det er ikke nok bare å ønske, det kreves handling.

Sender samtidig en 100-lapp og et nytt årsabonnement.

J. Indlagen.

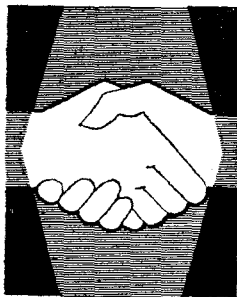

takker sine medlemmer og bidragsydere for året som gikk og ønsker alle et godt nytt år med framgang for felles sak.

Enkeltvis kan man trampe oss ned — samlet er vi en makt. Stortingsvalgåret 1961 blir et viktig år for vårt arbeid. Hjelp oss til å få alle til å forstå sitt ansvar.

Formannen.

HUSK HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE

Postboks 1407 V, Oslo.
Postgirokonto 18070

Thorbjørn Gysler,

Oslo er død og ble bisatt fra Vestre Gravlunds Kapell fredag 30. desember.

Ingeniør Gysler var en dyktig og pliktoppfyllende yrkesutøver, en god familiefar og kamerat for sine barn. — Mange av oss andre som lærte ham å kjenne som trofast kamerat, vil minnes ham som den stillfarende, det gode, idealistisk innstilte menneske han var.

A. F. Walby.

Tider skal følge tiders gang —

Kom ikke og si at historien ikke gjentar seg. I året 1816 da den tids napoleonske «nazister» var slått ned og Europas fortsatte splittelse sikret, skrev den store svenske dikter Essaias Tegnér disse linjer, som vi idag kan gjøre til våre:

«Välkommet, nyår, med mörker och mord
och lögn, och dumhet, och flärd!
Jag hoppas du arkebuserar vår jord,
en kula kan hon vara värd.
Hon är orolig som mången annan,
men allting blir lugnt om hon skjuts för pannan».

Løs salg av

FOLK OG LAND

i Oslo

Foruten hos Helge Johannesen, Teatergt. 6 og Ellima, Ole Vigs gt. 13, er Folk og Land nå også å få kjøpt i Narvesens Kiosk i Stortingsgaten, vis a vis Cecil.

Averter i «Folk og Land»

Historieforfalskningen

I en historisk lærebok forfattet av en herr Øverås og Jon Midgaard leser jeg følgende om matsituasjonen under okkupasjonen:

«Foruten den politiske kamp hadde det norske folk i disse årene en hard strid for å berge livet. Det ble smått med tilførsler og mye av landets egen produksjon gikk til okkupasjonsmakten».

Skolebarna må her få det inntrykk at vi kunde levet godt dersom tyskerne ikke hadde tatt maten fra oss. Dette er svindelpropaganda. Forfatteren vet jo, eller burde vite, bedre. Selv i fredstid kan vi ikke skaffe så meget som det halve av den maten vi trenger, ved innenlandsk produksjon.

En korrekt fremstilling vilde vært følgende:

«I okkupasjonstiden ble det noe smått med mat her i landet. Våre allierte gjorde alt de kunde for å svelte oss ut. Fra dem fikk vi ingen ting og med all makt hindret de tilførsler og produksjon. De ødelagde bedrifter og senket skip på kysten. Dersom vi ikke hadde fått råstoffer og mat fra tyskerne, vilde en stor del av det norske folk sultet ihjel».

Dr. Scharffenberg og mange andre har påvist at det drives historieforfalskning på nær sagt alle områder når det gjelder forhold før, under og etter okkupasjonen. Det er ikke nødvendig å gjenta det her. Men jeg har undret meg over hva som er formålet med denne svindelen. Det kan vel ikke være annet enn selvfor-

herligelse for å dekke over egen elendighet og egne misgjerninger.

Bare for å nevne den «krigen» vi førte. Ynkligere affære har vel ikke noe land prestert. Det måtte da være Danmark! Tenk bare på at hovedstaden ble erobret av en håndfull tyske soldater uten kamp og erobrerne ble oven i kjøpet geleidet inn i Oslo av det norske ridende politi. Dagbladet skriver herom at «det kostet tyskerne bare 26 faldne å innta hjertet av Norge i 1940».

Det er denne skam og skjensel som skal dekkes over ved alle disse historieforfalskninger og «heltepos».

Versto sa i stortinget: «Vi er iferd med å bli et folk av skrythaler. Det er ikke måte på hva den og den har gjort».

A. O. Vinje, som er sambygding av Versto, skrev et dikt som kan passe bra på dette:

*Si livsens gjerning mange gjorde
på slik ein vis som tidt me sjå:
Dei trur seg sjølv at gjera store
med det at gjera andre små.*

Knut Sollid.

Minister Skanckes siste dage

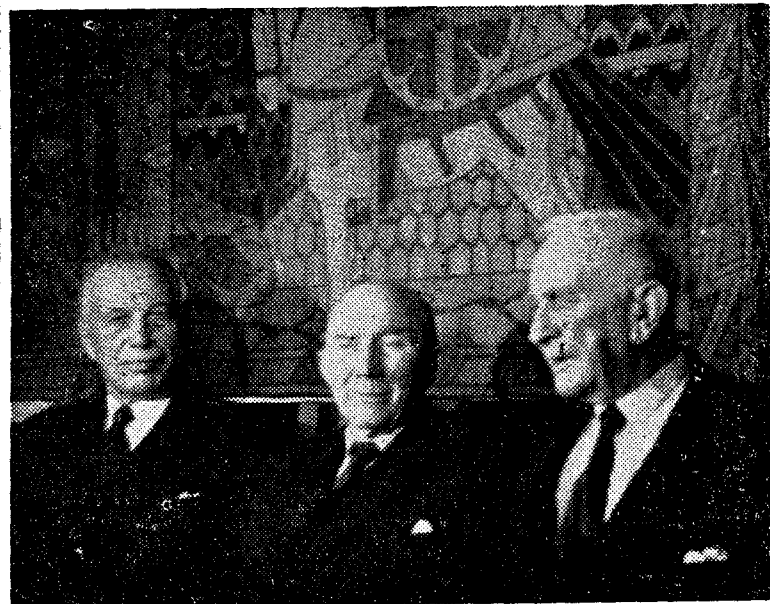
I neste nummer bringer vi en beretning fra Konrad Sundlo om hans samvær med minister Skancke den siste tid før henrettelsen.

Kameratklubben 1960

Kameratklubben 1960 hadde et vellykket julemøte i festlige former midt i desember måned. Det var stor tilslutning og stemningen på toppen med en lang rekke taler, blant annet av Forbundets formann Anders Hafskjold,

som var innbudt til møtet. Elers var det underholdning av den utrettelige og evig sprudlende Karl Holter.

Klubben vil nå på det nye år gjenoppta sin vanlige møtevirksomhet under ledelse av formannen Konrad Sundlo. Sekretær er A. F. Walby.

Fra venstre: Anders Hafskjold, Konrad Sundlo og Karl Holter.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Året som gikk

Så tar vi fatt på et nytt år igjen — det sekstende etter den norske rettsstats store sammenbrudd og tilbakefall til barbariet i 1945. I femten år har både vi og sannheten vært fredløse i dette land. I femten år har hver den som ønsket det — og det var dessverre ikke så få — ustraffet og farefritt kunnet kaste seg over tidligere NS-folk med de grovste injurier, understøttet av en dagspresse uten både politisk forstand og sømmelighet. I femten år har også hver den som lystet kunnet servere de grovste historiske usannheter uten at noen har våget å ta dem i skole. Bortsett naturligvis fra det meget forkjetrede blad FOLK OG LAND.

Regnskapet for disse femten årene ser ikke så bra ut, og dog var ikke året som gikk av de dårligste. Det later faktisk til at den utholdenhet og offervilje, og vi tør vel også si uforferdethet, som en liten flokk av de urettferdige dømt har vist gjennom all motgang og alle tilbakeslag likevel langsomt, men sikkert bærer sin frukt.

For det underlige med året 1960 er at selv om det var fylt med mere hets og mere forfølgelse enn på lenge, så var det likevel intet dårlig år for sannheten.

Et gammelt ordtak sier at når en trår grisen på halen, så skriker den. Og er det ikke så at all den oppvarmede hetsen i året som gikk er et av de sikreste tegn på at sannheten vinner frem, at grunnen vakler under de ansvarlige for løgnens byggverk?

Året som gikk ble innledet med det store internasjonale hakekorsdilerium, da dyktige kommunistiske provokatører fikk rotehodene i alle land til å galoppere rundt jaget av sin egen slette samvittighet. Og denne spøkelsesfrykt førte så til at nydemokratiet gikk fullstendig amok i sin forfølgelse av anderledes tenkende og av det sanne demokratys ytrings- og meningsfrihet. Rundt omkring i landene, særlig i Østerrike og Tyskland, er fengslene fulle av ofre for denne forfølgelse.

Men her hjemme opplevet vi også at den «Elverumsfullmakt» som ikke minst dette blad har plukket fra hverandre opp gjennom årene, nå endelig og definitivt er blitt avlivet, sist av professor Castberg i et kringkastingsforedrag kort før jul. Heller ikke «fullmaktens» tvillingbror «nødstillstanden» synes å ha lenge igjen.

Og hva er det så tilbake av grunnlaget for lovene med tilbakevirkende kraft og for hele det forløyede «rettsoppgjøret»?

Også her hjemme merket vi bølgeskvulpene av den store internasjonale forfølgelse. Så å si alle politiske avskygninger av dagspressen har vært ved til dette hetsens og forfølgelsens store kjettel. Men det skulde bli den upolitiske MORGENPOSTEN som slo det store slag for nydemokratisk sannhet og rett.

Og årets annet store lyspunkt var at en norsk domstol virkelig våget å gi Anders Hafskjold medhold skjønt injurianten med hjelp av den nidkjære aktor fra etterkrigsoppgjøret Knut Blom iherdig rørte de gamle politiske strenger som rettelig skulle ha fått alt folket og alle domstoler til å bøye nakken for uretten.

Dette rettsvesnets «svikt» har naturligvis rammet de gamle profesjonelle hetsere hårdt. Det tyder blandt annet de ville skrik i den venstreradikale presse på. Karakteristisk i denne forbindelse er et innlegg fra en herremann som betegner seg selv som «mil.org. gruppesjef» E. S. og som har gått sin flittige rundgang i Arbeiderpartiets aviser. Han

Kunsten å gjøre avbikt

Tiltross for den dårlige mening FARMAND og den venstreliberale presse har om FOLK OG LAND, så er vi ikke dårligere enn at vi kan innrømme en feil.

FARMAND viser med et sitat fra 18. oktober 1958 at det tok avstand fra Morgenpostens injurier mot Hafskjold, idet bladet «ved å lese «MORGENPOSTENS» artikkel-serie» ikke fant «noen saklig dekning for avisens krasse beskyldninger. Særlig ikke den saklige dekning man ville forlange hvis beskyldningene hadde vært rettet mot folk som ikke hadde vært medlem av NS — —»

Under disse omstendigheter har naturligvis heller ikke FOLK OG LAND noen saklig dekning for å skrive om FARMANDS «sene avsky» og om å si «sitt ord da injuriene ble fremsatt».

Vi ber om undskyldning for å ha rettet baker for smed og kan bare påberope oss de 26 måneder vårt rettsvesen trengte for å renske en NS-mann for grove injurier, og som er gått siden FARMAND i det lengst svundne år 1958 sa «sitt ord».

Dansk gratulasjon

Med ikke ringe stolthet har danske aviser fortalt at den polske jøde og hatteaterinstruktør Besekow skal til Norge for å undervise nordmennene i kunsten å lage teaterstykker med oppdiktede handlinger «dokumentariske». Vi ønsker våre norske kamerater fra 1945 tillykke med den oppmerksomhet haterne viser dem, skriver det danske blad REVISION.

betegner dommen som «en skandale» og fortsetter: «Er det så at de ønsker et reallt oppgjør, så tror jeg det vil være mange av oss som med glede ville dette oppgjøret. — Jeg henstiller til alle mil.org.karer: Vær på vakt, og følg med i alle deres distrikter».

En av de aviser som også synes at det gamle oppgjøret nå er blitt så frynset at det kan være bra med et nytt, er Sunnmøre Arbeideravis, som i tilslutning til mil.org.sjefens trusler om voldelig makt mot dommer en ikke liker, blant annet skriver: «Hvis de (hvilket vil si oss) regner med å få «oppreisning» i den form at alle vi andre skal komme og be om forlatelse, tror vi de får vente lenge, selv etter denne dommen».

Efter dette tør en kanskje konstatere at stortingsvalgåret 1961 byr på visse interessante aspekter.

Deutsche Handelskammer in Norwegen

ble stiftet i året 1940 efter den tyske okkupasjon av Norge. En måtte søke skriftlig om å bli medlem og styret innvilget eller avsto ansøkingene. Vi fortsetter nedenfor offentliggjørelsen av den overmåte interessante medlemsfortegnelse, som på en ytterst forbausende måte viser hvor mange og hvor gode og hvor fremtredende norske næringsdrivende det var som heller ikke oppfattet dette at Norge var i krig efter å ha kapitulert betingelsesløst. Men så var det da også bare NS-medlemmene blandt dem som ble straffet for misforståelsen.

Fortsatt medlemsfortegnelse:

D. Stoltz, Agentur u. Versicherung, Dronningens gt. 11, Trondheim.

A/S Stordø Kisgruber, Schweffelkies, Litlabø.

Christiania Almindelige Forsikrings-Aktieselskap Storebrand, postboks 425, Oslo.

S. Storm & Co., Textilmaschinenagentur, Rosenkrantz gt. 3, Oslo.

Birger Storme, Agenturgeschäft, Schweigaards gt. 78, Oslo.

Strand Kjemikaliko A/S, Agentur in Chemikalien, Tomtegt. 17, Oslo.

Anders A. Stridsklev A/S, Marmeladen- u. Bonbonfabrik, Skien.

Strøm & Belstad, Agentur in Glasverpackungen, Rådhusgt. 9, Oslo.

Gunnar T. Strøm A/S, Import überseeischer Hölzer, Kirkegt 15, Oslo.

Hugo Strøm & Co. A/S, Herrenartikel, Geldschrank, Skippergt. 9, Oslo.

Odd Strøm & Co. A/S, Agenturgeschäft, Klingenberggt. 4, Oslo.

A/S Strømmens Værksted, Fabrikation von Autobussen, Eisenbahnwagen, Holzgasgeneratoren, Strømmen pr. Oslo.

Juristene fikk ikke drøfte rettsoppgjøret

«Retts»-oppgjøret ble som det etterhånden er blitt kjent gjennomtrumfet på en slik måte og med en slik forakt for kravet om *likhet for loven* at avisenes kriminalreportere antagelig hadde vært de rette til å skildre denne politiske kvælning av norsk rett.

Dommer Bjarne Didriksen hadde en inngående artikkel om Rettsoppgjøret i Morgenbladet for 24. juli 1945. Denne erfarne, høyt ansette dommer — som ble valgt til Dommerforeningens formann — skrev således i artikkelen blant annet:

«Landssvikanordningen er i hele sitt prinsipp forfeilet, selv bortsett fra de mange uheldige detaljbestemmelser». Didriksen fremholdt «at talemåtene om vår rettstat ikke må bli bare tomme ord», og uttalte: «La oss bruke straffeloven, hvis grunnlovsmessighet er utvilsom».

Med ovenstående sikter Didriksen åpenbart bl. a. til den under okkupasjonen kompromitterte, tvers igjennom inhabile dommer Paal Berg, — som i Kringkastingen den 9. mai 1945 uttalte at «Norge er igjen blitt en rettstat».

Didriksen ga den opplysning at «Dommerforeningen hadde planlagt et møte, hvor blant annet anordningen skulle drøftes. Men møtet ble etter henstilling fra ledende hold utsatt».

Det er senere opplyst at man også fra sakførerhold — skriver dr. jur. Gustav Smedal i sin bok på side 134 — hadde forsøkt å få landssvikanordningen opp til diskusjon og da i et åpent møte i Sakførerforeningen.

«Myndighetene nektet oss dette møte», skrev o.r.sakfører Per Lødrup i Adresseavisen 10. juni 1945.

En slik drøftelse av de presumptivt mest sakkyndige — Dommerforeningen og Sakførerforeningen — passet den gang ikke dem som utnevnte NS til syndebukk, for ikke selv å komme i søkelyset.

A. L.

Vi takker alle våre bidragsydere,

små og store, for det de i det forløpne år har gitt til bladets drift utenom bladpengene, som alene naturligvis ikke kan dekke utgiftene. Det er oss umulig å rekke alle dem som på denne måte har hjulpet oss med en direkte takk, men vi gjør det altså på denne måte. Og så minner vi de ikke få som fremdeles ikke har ordnet med bladpenger for 1961 om å gjøre dette omgående. Hvis de også kan yde noen kroner ekstra, er vi uhyre takknemlig. Det er ellers inntektene nå fremover, både de ordinære og de ekstraordinære, som bestemmer hvor mange numre vi kan klare i 1961.

ANNELISE PAROW
TANNINNSEINING
Trondheim

Gisle Johnsen gt. 5 - V. Lade-
meen kirke - Voldemide

Frankrikes sammenbrudd

En bønn til de franske soldater. I en evakuert landsby hadde ordføreren satt opp denne plakaten: «Jeg ber deg om å fare varsomt med eiendelene her — familiefedrene er som du innkalt til tjeneste for fedrelandet!»

Kvarter i pikepensjonen

9. juni 1940. I den lille franske by Briare dukket det denne søndagsmorgen plutselig opp franske sambandsoldater og pionerer. De festet hele bunter av fingertykk kabel opp på husveggene. I rådhuset, en gammel borg ved elven syntes ledningene å løpe sammen, og derfra igjen går de så stråleformet langs veiene ut på landet til alle sider.

Briare, som har knappe fem tusen innbyggere, er en fredelig liten by ved Loire. Her begynner en urgammel kanal som briarene er meget stolte av, for de sier: «Vår kanal er den eldste i hele Europa!» De har også en knappefabrikk og fabrikerer dessuten en slags brente mandler som er berømte. Likevel er de vant til at parisernes elegante personbiler kjører gjennom byen uten å stanse, for byen ligger ved den såkalte «Blå vei» og langs den bruser om våren den mondene verden i Paris mot syden, til badestedene ved Middelhavskysten. Men søndagsjестene denne 9. juni innretter seg øyensynlig for å bli. Nå kommer det mange offiserer, de går inn i alle hus, det er inkvarteringsbefal — men byen Briare er åpenbart ikke stor nok til å skaffe kvarter, eller man har kanskje heller bruk for mere rummelige kvarterer, for snart reiser herrene ut til slottene i omegnen.

Nå stanser en bil foran slottet Muguet, som ligger omtrent fem kilometer nordøst for Briare. Det er en store skoger, og en kaptein er ut. Som de fleste slott er også dette bygget av rød murstein, smykket med hvit sandsten. Det tilhører Marquis de Cosnac, en femtiårig aristokrat som siden krigsutbruddet har vært ved hæren. I sitt arbeidsværelse har han latt det blanke harnisk til det fornemme kyrasser-regiment bli tilbake, og der står nå den glinsende rustning som et vitne om svundne tider, for idag trenges det en annen slags panser — —

I noen tid har en pikepensjon vært anbragt i slottet — den har

flyktet fra Paris tidlig, for de 18-19 år gamle døtre av de beste Pariserfamilier som var anbragt der, skulle her føre et liv i trygghet beskyttet for krigen. Men nå slår krigens bølger også inn i denne ensomhet og stillhet.

Kapteinen har gått opp trappen og står nå i den pompøse forhall med marmorkamin og forlanger å få snakke med husherren eller forstanderinnen for pikepensjonen. I ett nå er han omringet av alle pikene og av slottets tjenerskap. Det han sier slår ned som et lyn: «Slottet skal være helt rømmet til iaften!»

«Men det er jo umulig — hvor skal jeg dra med de unge damer?» roper pensjonsinnehaveren sken fortvilet og vrir hendene.

«Dessverre kan jeg ikke gjøre noe ved det, Madame», svarer kapteinen og vender seg for å gå.

I døren møter han to menn. Den ene er kammertjeneren Albert. Ansiktet hans har aldri gitt

uttrykk for noen egen mening, hans sparsomme grå hår er delt i midten, en høy stiv snipp slik en bar for et halv hundre år siden, et svart forklær, som rekker helt ned til støvlespissene — det er Albert. Ved siden av ham godsforvalteren (som heter régisseur i Frankrike), en mann med et sundt landlig utseende og stor rød-blond bart. Kammer-tjeneren Albert tar mot til seg og snakker til kapteinen i det øyeblikk han skal gå ut av døren: «Og vi?». Også forvalteren melder seg: «Ja, hva med oss?»

«Slottet skal rømmes uten undtagelse», svarer kapteinen.

«Undskyld, herr kaptein», bemerket Albert respektfullt, men med urokkelig fasthet, «men det er umulig. Vi hører til slottet og hvis kapteinen skal overta slottet, må kapteinen ta oss med på kjøpet!»

«Hvor bor De?»

«På slottet», svarer kammer-tjeneren, «det vil si i kjelleren!»

Kapteinen blir med ned og ser spesielt på kjellervinduene. Så går han med begge til forvalterens hus, som ligger noe avsides under noen høye trær. «For min skyld kan dere gjerne bli boende, men ett sier jeg dere: fra iaften av eksisterer ikke slottet mere for dere. Dere hører intet, ser intet og lar dere selv hverken høre eller se!»

«Meget godt, herr kaptein», svarer kammertjeneren og bøyer seg i korrekt ærbødighet. Men for valteren har fremdeles noe å bemerke, da kapteinen er gått: «Innkvartering har vi allerede hatt før, så det kjenner jeg til

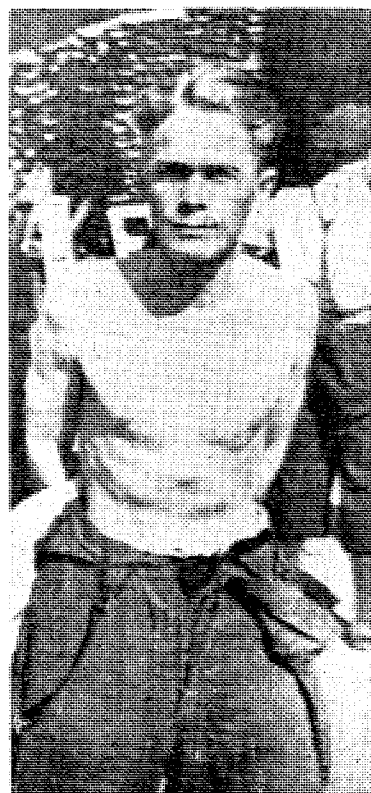
Fort. side 7

Tyske tropper ved Triumfbuen i Paris.

Den forunderlige rettsstat

«Den absolutte fornuft afgikk ved døden iafte kl. 11.»

Billedet av Haaland, som Holm nevner i denne artikkel.

I.

Det er med regelmessige mellomrom — etterhånden dog noget nølende — kommet til uttrykk den påstand, at Norge er en rettsstat, gjenopprettet etter 1945. Det burde være overflødig, for domstolenes virksomhet skulle normalt vise det. De gjør altså ikke det. Det tør være følelsen av det motsatte, som er foranledningen. En grunn må der jo være. Det er vel den onde samvittighet som gnager. Den er nu engang den tyngste byrde et menneske kan få å bære.

Det er derfor grunn til ennu en gang å se litt nærmere på dette, så meget mer som der i den senere tid er falt høyesterettsdommer, som har vakt stor forargelse på det hold, som i sin tid tålte så inderlig vel den urett som ikke rammet dem selv.

II.

Primus motor i «retts»opp-gjøret foreslo som kjent i 1945, i bevisstheten om at oppgjøret, i den form det var planlagt, var grunnlovstridig, at man skulle fortolke grunnloven «rommelig» for denne anledning og dermed komme over vanskeligheten. Hans medløper, riksadvokaten, som også hadde svin på skogen, hevdet ut fra samme erkjennelse, at landssvikanordningen var et formildende tillegg til Strl. § 86.

Man bør selvfølgelig forutsette, at begge har vært i god tro. Etter siste teori på om-rådet, er den, som har med-virket til et justismord, allikevel ikke justismorder, hvis det er skjedd i god tro. Det

er for et rettsindig menneske en meget fattig trøst, hvis det ikke er det motsatte og det er en underkjennelse av egne juridiske og andre forutsetninger for å sitte til-doms over medmennesker.

Det ser ut til å være nød her også.

III.

Både «fullmakten» og teorien om nødrett, som første gang så dagens lys sommeren 1945, ble avlivet av professor Skeie som værende uten relevans i norsk rett.

Forholdet ble prøvet av Høyesterett i Hålandsaken. Det er en offentlig hemmelighet, at i den sak var røsten forsvarerens, men ordene Skeies.

M. h. t. «fullmakten» tok H. R. Skeies standpunkt til-følge, ved at samtlige dommere gikk forbi den i taus-het, tiltross for at den lå til grunn for «lagrettens» dom i saken. I stedet var samtlige dommere av den oppfatning, at den utøvende makts resolusjoner måtte baseres «på selve den situasjon, som ble skapt for vårt land» den 9. april 1945. M. a. o. konstitu-sjonell nødrett. Det er nu en-gang det, eksilregjeringen ikke gjorde.

Dermed underkjente H. R. «fullmakten», da den og nødrett ikke samtidig kan ha juridisk relevans.

IV.

På dette nye grunnlag dømte H.R.s flertall Håland til døden. En dom som så å si ufortøvet vakte betenkeligheter hos folkets naturlige rettsfølelse, hvilket igjen førte til beroligende forklaringer i pressen gående ut på at H.R. kan skape rett. Det er hva H.R. etter grunnloven ikke kan.

Forøvrig ligger der i denne påstand om å skape rett en erkjennelse av at konstitu-sjonell nødrett var ukjent i norsk rett.

Når og hvor og ... mener nødrettens tilhengere — hvis der er noen igjen som vedstår seg den — at den kommer inn i bildet?

Var det Stortinget, som på Elverum satte seg ut over grunnlovens skrevne ord? Det ble dengang fastslått, at så ikke var tilfellet, og det kan ikke sees senere å være hevdet noe annet fra det hold.

Regjeringen? Den holdt seg hårdnakket til «fullmakten», som den endog «rettet» for å gjøre også ordlyden skikket for formålet. Se for øvrig «Samling av provisoriske an-

Fort. side 6

O. K.:

Nye synsmåter

Er FN en fortsettelse av Komintern?

Gravmonumentet til Karl Marx i London.

Det er mange som mener at kommunismen er skapt i Russland.

Det er ikke tilfelle. Kommunismen er skapt i London. Den første internasjonale ble grunnlagt i London i 1864 av Karl Marx.

Der ble det bestemt at det kommunistiske manifest, som er forfattet av Marx og Engels skulde være bevegelsens teoretiske grunnlag. Marx anklager her det privatkapitalistiske samfund for å utbytte arbeiderne. For å undgå det vil han lage et nytt samfund — det kommunistiske.

Karl Marx lære fikk liten tilslutning i England.

Han flyttet så den første internasjonales hovedsete til New York i 1872. Men det gikk ikke bra her heller, og Marx døde i 1883 som en skuffet mann.

Det var meningen at New York skulde ha vært verdenskommunismens hovedstad. Men tilfeldigvis var det Moskva som kom først. Og Lenin var den som innførte kommunismen i det store rike.

Grunndogmet i kommunismen er at menneskene skal få utlevert materielle goder etter behov og ikke etter sine egne ytelser. N. Bucharin har skrevet en bok som han kaller kommunismens A-B-C og her skriver han: «Hvert produkt kommer til å finnes i rikelig mengde, og enhver vil kunne få så meget som han behøver.»

I praksis har det vist seg svært vanskelig å få dette til, og Lenin holdt rett og slett på å gi opp under revolusjonen i Russland. Da hadde minst 30 millioner mennesker måttet bøte med livet under

forsøkene på å innføre dette nye systemet.

Lenin visste ingen annen råd enn å ta et lite pustetur, og så innførte han smått og forsiktig sin såkalte nye politikk, som ikke var annet en gammel privatkapitalistisk politikk.

Midt under dette døde han i januar 1924.

Stalin forstod da at hvis det kommunistiske parti i Russland skulde beholde makten, måtte kommunismens retningslinjer endres.

Derved kom han i kontakt med flere av kommunismens tilhengere og med den internasjonale kommunismes talsmann Trotsky.

Da Stalin i 1927 ble kvitt Trotsky, så han seg om etter andre økonomiske prinsipper, og grunnla den russiske nasjonalkommunisme og imperialismen.

I 1927 begynte også nasjonal-sosialismen i Tyskland å ta form. Det året kom N. S. D. A. P.s program ut i motsetning til kommunismens teori om lønn etter behov kom teorien om lønn etter arbeide.

Nasjonalsosialismens fremgang i Tyskland ble fulgt med stor interesse i Russland. Og Stalin førte aldri kamp mot nasjonalsosialismen, men brukte ordet Hitler-fascismen istedet. Denne praksis har konsekvent vært brukt siden.

I 1936 var Stalin kommet så langt at han kunde gi Sovjetunionen en grunnlov.

I en tale på 8. Sovjet-kongress gjennomgår han grunnloven og de forskjellige faser i kommunismens teori. Han sier: «Hos oss er allerede i hovedsaken kommunismen virkeliggjort. Hovedprinsippet i denne fase av kommunismen er som bekjent formelen: «enhver yter etter sine evner, enhver får etter sine behov.»

Men sovjetsamfunnet har ennå ikke oppnådd å virkeliggjøre kommunismens høyeste fase, hvor det herskende prinsipp blir formelen: «enhver yter etter sine evner, enhver får etter sine behov.»

Vi ser at to absolutt ufornelige prinsipper, å få materielle goder etter som man yder arbeide til og å få materielle goder etter som en har behov til, er satt opp som to faser av samme sak. Men det fører ingen bro over fra prinsippet lønn etter innsats, og til prinsippet lønn etter behov. Det er to vidt forskjellige prinsipper.

Stalin klarte vanskelig-

(Forts. side 8)

Et nydelig regnskap over mord og voldshandlinger

Dagbladet supplerer Sønsteby med statistikk over mørkets gjerninger

Sabotørinnsats i «Nor ske Folk» i Grensen 17.

Gunnar Sønsteby's triste bok om folkerettsstridige handlinger later til å ha lokket også andre av mørkets fyrster frem i dagens klare lys, bl. a. en person som i Dagbladet skriver under merket W. om «likvideringer og sabotasje.» Vi tillater oss å gjøre det norske politi oppmerksom på denne person og dette blad, som synes å ha inngående kjennskap til ting som burde interessere politiet. For selv om det er over 15 år siden nå, er jo ikke forbrytelser av denne art foreldet.

Artikkelskribenten slår fast det samme som Folk og Land også har pekt på at «vi har hittil hatt bare sparsomme autentiske beretninger om hjemmefrontfolkenes virksomhet når det gjelder likvideringer og sabotasjehandlinger.» Han leverer selv forklaringen på dette: «Hva de første (likvideringene) angår, så vil det vel heller neppe på lang tid ennå være opportunt med dokumentariske fremstillinger.»

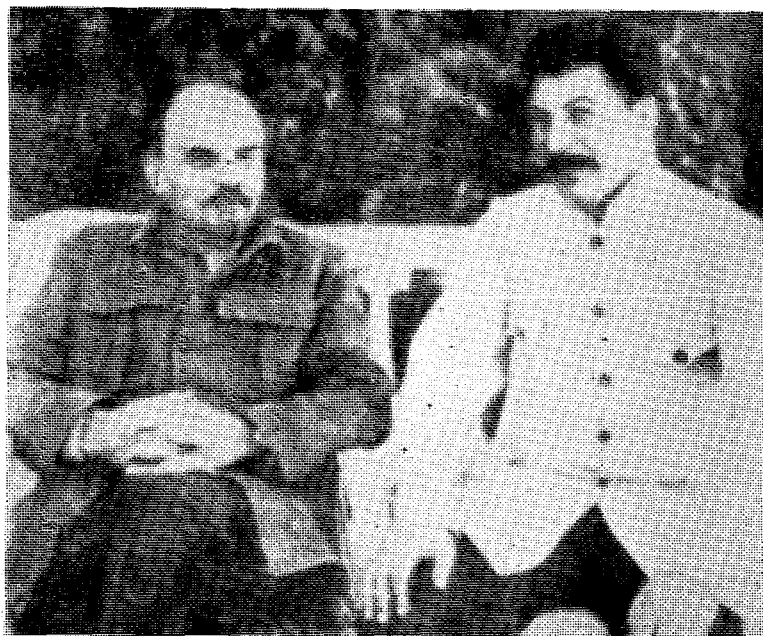
Nei, det vil vel ikke det, kan vi tenke oss, for kanskje det trass i alt fremdeles finnes noe som heter samvittighet både hos forøverne av disse mørkets gjerninger og hos de myndigheter som har holdt sin hånd over dem? Imidlertid later det til at W. og hans nydelige blad ikke har nevneverdige hemninger, for han meddeler uten å fortrekke en mine at det «Bare i tida juni 1944 til ut april 1945 ble foretatt over 60 likvideringer, og hert

kommer noen som ennå ikke er helt klarlagt (!). Det kan videre nevnes at 23 av disse likvideringer faller på Oslo, 27 på Østlandet for øvrig og resten fordeler seg på Vestlandet og Trøndelag.»

Ellers beklager W. så smått at Sønsteby ikke har laget noen statistikk over sabotasjehandlinger som rammet norsk næringsliv og kostet mange norske liv, men den tilsynelatende meget vel underrettede W. kan gi utfyllende opplysninger: «Nå da Sønsteby har innledet», skriver han, «kan det vel ikke være av veien med en liten privat laget oversikt over aksjonene den siste tid, fra mai 44 til mai 45.» Og så kommer da den vakre private beretning:

«Om vi bare regner med de «vellykte» aksjonene, med til dels total ødeleggelse, kommer vi til et samlet tall på 170. Skulle en regne med alle mindre anslag, og de

Forts. side 8

Lenin og Stalin, som brøt med hans politikk.

I Oslo herjet morderne.

LØRDAG 7. JANUAR 1961

RUSSLAND, KINA OG EUROPA -

KRUSTSJOV

(Forts. fra s. 1)

at de kommunistiske doktriner er langt mere utbredt blant «liberale» og sosialister i Vesten enn i Russland selv. Det er ingen mere betegnende kjennsgjening enn den at den russiske okkupasjon av Asia og den russiske utvikling av industrien i Asia skjer etter strengt rasemessige linjer — med de europeiske russere som kontrollører. Denne situasjon kan ganske enkelt ikke forenes med Marx og Lenins teorier.

Imens øker spenningen mellom Peking og Moskva hurtig. Krustsjov beskylder Kina for å organisere hemmelige fraksjoner innen den internasjonale kommunistbevegelse og erklærer at de kinesiske grenseovergrep på indisk territorium skader kommunismens stilling blant det indiske folk. Peking svarer at den nylig avholdte 25. russiske orientalistkongress var en krenkelse av den kinesiske interessedefære og i siste øyeblikk ble møtet boikottet av de 500 kinesiske vitenskapsmenn som skulde ha vært tilstede. Spenninger steg ytterligere da Kina fremla og fikk vedtatt en uttalelse mot Russland i en nylig avholdt sammenkomst av kommunistiske arbeiderrepresentanter. Det er tydelig at det er vanskeligheter i luften mellom disse to tradisjonelle motstandere.

Den form som dette brudd vil få blir også daglig mere og mere tydelig. Kina tar sikte på å lede den afro-asiatiske «revolusjon» mot vestlige imperialister og kolonister. Idag da det knapt er noen kolonier tilbake å være imperialist på for noen, blir det mere og mere innlysende at talemåtene i virkeligheten vil si en afro-asiatisk rasekrig i den hensikt å utrydde de hvite. Og dette gjør Kina daglig klart i sin regjeringskontrollerte presse til stor forvirring for russerne,

som ikke bare er hvite, men de er eldste europeiske fiender kineserne og mongolene har kjent. Kinas standpunkt ble tydelig illustrert av den kinesiske pressemann i Kongo, som nylig erklærte at kineserne også var farvede, slik som afrikanerne, og at det var Kina som skulle føre det afrikanske folk til «frihet».

NEKTET Å DANSE MED NEGER.

Imens fikk klagen til en student fra Uganda Omor Okullo stor publisitet over hele Afrika og Asia. Han klaget over at de 600 afrikanske studenter ble «slått, fornærmet og separert» ved universitetet i Moskva. Vi betviler den fulle sannhet av denne klage, men den publisitet den fikk lar seg iallfall ikke nekte. Det ledende russiske ungdomsblad fastslo også — uten beklagelse — at en negerstudent faktisk var blitt slått ned av en mindre russisk student etter å ha spyttet en russisk pike som nektet å danse med ham i ansket.

Historien påtvinger et folk en viss handlemåte og Russland kommer til å se seg selv tvunget til å vedkjenne seg å være en europeisk «hvit» makt etter hvert som den verdensspenning det selv har frembragt med stor dyktighet fortsetter å stige. Vi får da se hva som vil hende, men vil gjerne føye til at det rene slaviske folk, der det ikke har vært utsatt for raseblanding fra øst og syd, er nær beslektet med de germanske og keltiske folkeslag og ikke har noen strid med disse. Spesielt minner vi om at titusener av ukrainere er blitt sendt i slaveri for å ha forsøkt å motsette seg urettferdigheten og despotismen til slike kommunistledere som Stalin, som tillot mongolske tropper å voldta Øst-Tyskland og naboland etter å ha hentet dem fra de asiatiske sydgrenser av Sovjetsamveldet.

IKKE DET RUSSISKE FOLK.

Vi skal også alltid huske på at det ikke var det russiske

MAO.

folk selv som planla bolsjevikerevolusjonens fryktelige blodsutgyddelser. Det var få virkelige russere blant anstifterne av dette fryktelige opprør. Vi skal også huske på at de ekte russiske tropper måtte trekkes vekk fra massakren i Budapest etter å ha nektet å utføre Kremis ordre med tilstrekkelig kold grusomhet og måtte erstattes med halvville fra de asiatiske grenseområder.

Bak kulissene —

(Forts. fra s. 4)

— men jeg sier Dem Monsieur Albert: dette er ingen vanlig innkvartering, det er noe spesielt!

Også i slottet Beauvoir finner folk ut dette, og der går det meget strengt for seg. Også de ned-enforliggende hus for håndverkere og tjenerskap må rømmes, og kvinner og barn — mennene er forlenget innkalt som soldater — må dra avgårde til Briare med alt sitt pikk og pakk. Neste morgen kommer en ung kvinne tilbake — hun har i skyndingen glemt et hodetørkle og vil hente det nå. Men ved alle fire innganger til parken, som er omgitt av en høy mur — står det nå beveggede soldater av Mobilgarden med stålhjelm og rustet til tennene. De slipper ikke kvinnen gjennom og som svar på hennes bønn om å få hente hodetørkleet, sier de bare at de har ordre om ikke å slippe noen inn. Men tilslutt kommer det en offiser forbi og han ledsager selv kvinnen inn i det forlatte hus. Han viker ikke et skritt fra hennes side helt til hun har funnet tørkleet og igjen har gått ut gjennom porten. Også i dette slott synes det således å være en hemmelighetsfull innkvartering — og da det om eftermiddagen kommer flere høye offiserer til Briare, deriblant engelske generaler, da vet innvånerne at deres by og de omliggende slott nå er sete for det store hovedkvarter, som har flyktet hit fra Vincennes ved Paris.

(Neste gang: Stasjonsmesteren og generalen).

H. Franklin Knudsen:

Ny lærebok i folkerettstridige handlinger

Gunnar Sønsteby har på Mortensens forlag utgitt en bok om sine folkerettsstridige handlinger. Den heter «Rapport fra Nr. 24». Vi forbauses selvsagt ikke over, at man fremdeles kan skryte av, å ha latt seg forlede til å gå i britisk sabotørtjeneste i sitt eget fedreland. Og der å ha utført bragder som bragte landsmenn i fare og ulykke. Tallrike bøker er allerede utgitt om, hvordan England i tysk-okkuperte land drev dette svineri, som enhver anstendig brite i eget land ville slå ned med hård hånd.

Det er rart med England, det ser med selvfølgelig forakt på dem som de lurar til slike tjenester. Men underlig nok har svært mange av dette folk, tatt alt det som England pønser ut som «gentleman-like». Det norske bilde av hva man i England mener med en gentleman, er forvrengt inntil det komiske. Dertil kommer en enda mer forbausende faktor, nemlig at det å vise mot og fedrelandskjærlighet, er noe så enestående at det påfører utøveren hele nasjonens aktelse. Disse ting burde jo være det mest selvsagte av alt, men er det øyensynlig ikke blant «gode nordmenn».

Hvis det nu var kommet ut like mange bøker om forsvarrets ødeleggelse før krigen, og de sørgelige følger i felten, da tyskerne angrep (fordi vi ikke var nøytrale eller evnet å verge vår nøytralitet), så kunne det hatt den aller største betydning. Men nei, det er det ved gud ikke noe å skryte av, og da tier man. Å ta et vel fortjent nederlag med verdighet (noe man i England betrakter som en høy egenskap, det er ukjent for dette folk. Vi skal bare skryte som kameler. Det er u-engelsk og ufint der på øya, betraktet som «bad form», eller noe som er enda værre «not done». Vi skal derfor være glad for at denne typiske norske literatur neppe utkommer på engelsk.

Så var det hovedsaken. Hva er formålet med å utmale sabotasje som den fornemste virksomhet? Skal det mane norsk ungdom til å etterligne denne underliggende kriseforhold. Skal folkeretten for Norges vedkommende begraves? Hvis vi atter skulle bli besatt, skal da denne literatur tjene til å opplyse okkupanten om at æresord fra militære ikke er til å stole på? At om vi kapi-

tulerer, så fortsetter vi som sivilister krigen?

Ennu har ingen myndig røst tatt til gjenmele mot dette absolutte vannvidd. Skal skrytet nu koste titusener av liv endog før der blir sjanse til sabotasje? Det vil være rimelig om en ny fiende bortfører all norsk ungdom som kan tenkes å tjene slike formål, og med god rett forleden i NRK kunne man høre hr. Sønsteby overrekke Norges forsvarsminister Handal en gave, nemlig Sønstebys bok til utdeling blant norske soldater. Lærer ikke norske soldater det stikk motsatte i sine normale instruksjoner, eller har Norge offisielt forlatt folkerettens grunn? Skal man på forhånd sørge for at den norske befolkning blir utryddet hvis vi kommer i krig, eller bringes i krig er bedre uttrykk? Det kan neppe tenkes at Norge selv søker krigslykken.

Nei ingen myndig røst talar, enda der må være mange som nu har fått ett glimt gjennom den tåkeheim av vrøvl som kjennetegner Norges såkalte krig. Hvorfor disse vitende tier, sier seg selv. Det ville være upopulært å tale om slike ubehagelige ting. Dertil ville det kullkaste det meste av det kvasivitenskapelige bevis for at tross alt så hadde vi vårt på det tørre. Da bedre å forklare ungdommen om nazismen og massegraver, enda dette tjener kun ett eneste formål, nemlig å svekke Vesten og gavne Sovjet. Et folk har neppe vært så komplett uten modige menn i innflytelsesrike stillinger som i denne tid, mens man skryter av offervilje og innsats i 1940—45.

Vi blir mer og mer en flokk av sauer ledet av sauer, så slaktebenken vil falle naturlig. Men se da er nok bjellesauene lykkelig avsted på gratisbilletter.

H. Franklin Knudsen

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 67 79

Skyvestiger oljet m/ cadi-mærte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og helsbare loftstrapper.

(Forts. fra s. 5)

hetene ved å utsette kommunismens innføring i Sovjet-samveldet til en annen gang — en gang i fremtiden. Han sier i den samme tale: «Men sovjetsamfunnet stiller seg det mål i fremtiden å virkelig gjøre kommunismens høyeste fase».

Stalin har skapt et samfunn som ikke ligner det minste på kommunistenes drømmesamfunn. Og det ser ut som retningen snarere er bort fra dette samfunn enn henimot det. I sin tale kommer han med uttrykk som: «Rett til arbeide for enhver, rett til utdannelse — den som ikke arbeider skal heller ikke æte — o.s.v. Ikke et ord om «utjamning».

Stalin har lært meget av nasjonal-sosialismen. Han har forlatt utjamningspolitikken, og han har forlatt raseblandingspolitikken. Quisling skriver i «Russland og vi»: «Det er umulig å nekte bolsjevikene all anerkjennelse for den måte hvorpå de har ordnet nasjonalitetsproblemet i det vidstrakte rike».

Det er således en stor forskjell på den kommunisme som Lenin og Trotsky forsøkte å tvinge inn på Russland, og den nasjonal-kommunisme og imperialismen som idag hersker i det store verdensrike.

De gamle kommunistiske tanker om likhet «uten hensyn til rase, språk, kjønn eller religion» og frihet fra «nød, frykt o.s.v.», og brorskap mellom alle raser, er langt mere utbredt i vesten enn i Russland.

I 1943 var konflikten med Komintern blitt så stor at Stalin gjerne så den flyttet over til New York.

Og midt under verdenskrigen skjer noe ganske sensasjonelt: Komintern som var grunnlagt i Moskva den 4. mars 1919 ble oppløst 10. juni 1943. Og noen måneder etterpå kommer noe enda mer sensasjonelt. Den 30. oktober kommer en erklæring fra Moskva om at de allierte var blitt enige om å danne en organisasjon som skulde erstatte det gamle Folkeforbundet.

Det merkelige er jo at denne erklæring kom fra Moskva og bare noen måneder etter at Komintern var oppløst. Russerne var også meget virksomme når det gjaldt utformingen av programmet.

Det ser faktisk ut som om det nye FN. skulde være en fortsettelse av Komintern, og at denne har fått tilbake Karl Marx gamle hovedsete New York.

Leser en igjennom grunnprinsippene i FN's program, så er det som å lese Det Kommunistiske Manifest eller Kommunismens ABC. Alle

ideene, alle tankene er tatt fra kommunistisk litteratur. Og en hel del av de ideer som Sovjet har gått fra som umulige, turer FN. frem med, f. eks. raseblandingsprinsippet. Sovjet har selv Apartheid, men FN. hevder raseblanding. Og videre har FN. like-lønns-prinsippet og «utjamnings-lina», mens Sovjet har gått over til lønn etter innsats — tildels meget sterkt differensiert. Forakten for religion har begge systemer, og både Sovjet og FN. bygger på materialismen.

Det ser faktisk ut som FN. driver en slags folkefront-politikk. Krustsjov sa jo også at Hammarskjöld hadde lovet «å ro for ham». FN. ser med velvilje på religionsblanding som fremmes av Kirkenes verdensråd. Som mål har FN. det materialistiske verdensrike, som skal bygge på enkeltindivider «uten hensyn til kjønn, rase, språk eller religion» og med full utjamning økonomisk, enten man arbeider eller lar være, enten man er svart eller hvit. Det er nøyaktig det samme mål som kommunistene har drømt om og som kostet minst 30 millioner russere livet.

De som mener at frelsen for «den hvite mann» kommer fra FN. tar feil. FN. er Komintern på nytt og faktisk adskillig farligere enn den gamle.

Quisling skriver i «Russland og Vi»: «Men det må også erindres at bolsjevismen er en internasjonal bevegelse. Om den må gi opp i Russland, gir den ikke opp overalt».

Vi har idag faktisk tre kommunistiske sentra — New York — Peking — og Moskva. Og det kommunistiske FN-sentrum i New York er ikke det minst farlige.

En kan være ganske sikker på at det kapitalistiske system ikke vil holde seg i Amerika. Etterhvert som raseblanding og utjamningspolitikken skrider frem, vil bolsjevismen komme. Og det vil gå overklassen i Amerika på samme vis som det gikk overklassen i Russland.

Den hvite manns siste sjanse er at det oppstår en forståelse av samhörighet mellom de nordiske folk som finnes i Russland, Norden og Tyskland og at disse krefter gjenreiser de nordiske folks opprinnelige hjem Svitjod på prinsippene Gud og arv.

O. K.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

HUSK BLADPENGENE!

SLIK KAN EN SPØRRE - - -

I et innlegg i Morgenbladet like før jul om forsvarsspørsmål er brukseier N. H. Aall ikke nådig mot de styrende. Han spør hva det skal til for at regjeringen skal finne seg befoyet til å foreta en «omprøving» av retningslinjene for forsvaret, og fortsetter slik: «Skal den vente til fienden har okkupert landet, for så å gå ombord i Englandsbåten? Og overlate til vår ungdom å forsøke seg med pil og bue mot russiske tanks?»

DETTE FORTELLER IKKE DAGSPRESSEN - - -

I en melding fra Agence de Presse, som ikke later til å interessere den norske dagspresse, heter det at oberst Mobuto i Leopoldville har erklært at Kongokrisen best kunne løses under «fredsgaranti av tyske beskyttelses-

tropper». «Et undertrykket land hjelper et annet», tilføyet han. Ellers nærmer FN's innsats i Kongo seg nå den rene skandale. Det råder kaos overalt og FN's eneste mål synes å være å berede grunnen for kommunismen — fortrinnsvis da den farvede.

MONARKIENE I STORM.

Det rakner nå for de gjenværende monarkier rundt omkring i verden. Fra 31. mai trer Sydafrikasambandet inn i republikkenes rekke og i Belgia nærmer krisen seg med raske skritt da dette skrives. Kongens giftermål med den spanske lavadelsdame medvirker naturligvis til oppløsningsprosessen og det samme gjelder Margaret i England med sin fotograf, og lignende foreteelser annet sted. Det er besynderlig at monarkiets tilhengere kan medvirke til dets undergang

NYDELIG REGNSKAP -

(Forts. fra s. 5).

mislyktes aksjoner, ville det bli et langt høyere tall.

Av de 170 tilfelle faller 7 på mai 1944, 7 på juni, 2 på juli, 8 på august, 18 på september, 9 på oktober, 30 på november, 12 på desember, 22 på januar 1945, 9 på februar, 32 på mars og 14 på april.

65 av de nevnte 170 aksjonene ble foretatt i Oslo, det samme tall på det øvrige Østland og resten på det øvrige land.

Aksjonene kan inndeles i følgende grupper:

1) AT-kontorer og -leire, borgervaktkontorer m.v.: i alt 17 aksjoner. I praktisk talt samtlige tilfelle var ødeleggelsen total. Flere arkiver ble brent eller stjålet og AT-leirer plyndret.

2) Bankrøverier, i alt 4 kjente, større aksjoner. Det største røveriet innbrakte utøverne 191 000 kroner.

3) Norske industribedrifter av forskjellig slag: 28 aksjoner, med november måned som topp (10 tilfelle).

4) Tyske bedrifter, lagere m. v., i alt 17 aksjoner.

Både ved de norske og de tyske bedriftene ble det anrettet store ødeleggelser, og mange gode nordmenn falt som offer for aksjonene. De fleste av disse bedrifter lå i Oslo og på Østlandet.

5) Jernbane-aksjoner (motbruer, stillverker, sporveier, lokomotiver osv.), i alt 49 tilfelle, hvorav flere krevde norske og tyske menneskeliv og i mange tilfelle skapte ak-

sjonene store vanskeligheter for myndighetene. Enkelte dager var det opptil 5 aksjoner, fordelt på hovedbanene. Aksjonen mot Løkken — Thamshavnbanen omkring 10. mai 1944 ødela det siste av de 5 spesiallagde lokomotiver som Løkken gruveanlegg var helt avhengig av.

6) Knottfabrikker: 11 tilfelle, hvorav hele 9 den 30. september 1944 da omtrent samtlige knottfabrikker i Tønsberg-distriktet ble flammenes rov.

7) Røverier og plyndringer: 6, rettet mot forretninger o.l. Det var mest mat og klær karene var ute etter, men iallfall én av aksjonene brakte også pekuniært utbytte (24 000 kroner).

8) Skips-eksplosjoner m.v.: 5 tilfelle, hvorav 4 i november 1944. På én og samme dag i denne måned ble to båter ødelagt ved Nylands mek. Verksted og én på Akers.

9) Transformatorstasjoner o.l.: 3 tilfelle (mai, august, oktober).

10) Bilverksteder, lager, bensinstasjoner osv.: 25 tilfelle, nokså likt fordelt på månedene. I omtrent alle tilfelle var skadene totale og enkelte aksjoner medførte tap av menneskeliv.

11) Diverse aksjoner: 5, hvorav én aksjon mot hirdstabens hovedkontor i Oslo, i begynnelsen av november 1944.»

Vi synes kommentar må være overflødig!

ved å rope hurra for alle de monarkiske dumheter som gjøres.

FREMMELIG LÆRER.

Våre lesere vil huske en Hamarlærer Einar Skattum som for en tid siden fant et hakekors på en trokopimodell av et tysk krigsfly fra siste verdenskrig og i den anledning slo stor alarm med henvendelse til både skoledirektør og departement. Nå har samme mann vært ute igjen. Han har tilskrevet sin militære avdeling og meddelt at han nekter å gjøre ytterligere militærtjeneste for avdelingen er stillet under FN's overkommando — sammen med resten av den norske hær! Det kan tilføyes at den fantasifulle lærer er medlem av EN VERDEN's råd.

USA's MILITÆRUTGIFTER.

Det offentliggjøres store tall når det gjelder USA's militærutgifter, men det tør være sterk tvil om effektiviteten står i forhold til de store tall. En amerikansk rekrutt i Tyskland «tjener» således dobbelt så meget som en tysk fagarbeider og en amerikansk feldwebel har like stor lønn som en tysk oberst. På 50 000 amerikanske soldater i Europa faller 50 000 forvaltningspersonale og mere enn 200 000 familiemedlemmer. Det er Deutsche Wochen-Zeitung som forteller dette.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 98

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter

over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land